

[Elbæk-Jessen.]

det for det rigtigste, at Dækningsreglerne vedtages samtidig med Lovforslaget, og at Dækningen sker ved en overordentlig Indkomstskat til Staten, vil jeg anbefale at stemme for Flertallets Ændringsforslag.

Indenrigsministeren (Dahlggaard): Der er af de ærede Ordførere for Venstre og Det konservative Parti rettet en Anke mod den Maade, hvorpaa jeg har besvaret Forespørgsler fra Udvalget. Jeg maa bede de to ærede Medlemmer undskyldte, at jeg ikke kan godkende de Herrers Fremstilling af dette Forhold. Jeg maa maaske først gøre opmærksom paa, at det, man fra Udvalgets Side ønskede, var en Udregning af et *Udsnit* af forskelligartede Kommuner Andel i de 4 Mill. Kr. Udvalget havde ikke gjort sig klart — det er der ikke noget at sige til —, at en saadan Beregning overhovedet ikke kan foretages, idet Regelen, som den er givet i Loven, forudsætter, for at man kan faa at vide, hvad den enkelte Kommune skal have, at den forholdsmaessige Fordeling sker over samtlige de 1200—1300 Kommuner, det her drejer sig om. Derfor tror jeg, det var fuldt korrekt af mig at gøre Udvalget opmærksom derpaa, og det gjorde jeg i mit Svar, idet jeg sagde, at „under Hensyn til det dermed forbundne meget omfattende Arbejde har man ment at burde undlade at foretage den paagældende Beregning paa nærværende Tidspunkt“. I et Samraad gjorde jeg Udvalget opmærksom paa de Omkostninger og det Arbejde, en saadan Udregning vilde medføre. Jeg sagde, ar jeg fandt det urimeligt, at man skulde anvende saa store Beløb paa en saadan Udregning, og henstillede, at man ikke forlangte det, idet jeg føjede til, at hvis Udvalget forlangte en saadan Beregning foretaget, vilde det selvfølgelig ske, og saa maatte det tage den Tid, der var nødvendig — saa vidt jeg husker, var det 6 Uger —, og saa maatte det koste de Penge, det nu vilde koste. Derefter frafaldt Udvalgets Flertal dette Ønske. Jeg kan ikke tænke mig, at det ærede Medlem Hr. Victor Larsen ud fra et nærmere Kendskab til de Regler, der følges her i det høje Ting, kan have nogen som helst Grund til at beklage sig over en saadan Fremgangsmaade fra min Side. Det er i øvrigt en Fremgangsmaade, som jeg altid har fulgt, og som jeg ogsaa agter at følge fremtidig over for andre Udvalg i tilsvarende Situationer. Det kan ikke nægtes, at man ofte fra Udvalgenes Side ønsker Oplysninger, hvis Fremskaffelse er meget bekostelig, og som ofte ikke er Pengene værd — ærede

Medlemmer behøver blot at se paa den Bænkning, der er afgivet her. Nu kan man sige, at det er Smaating, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at ud fra en almindelig saglig Bedømmelse er det fuldkommen urimeligt, at alt det, der her foreligger, skal trykkes, idet dets Værdi over for det foreliggende Spørgsmaal ikke svarer til de Omkostninger, der vil være forbundet dermed. Det er ikke underligt, at Rigsdagstidendes Tillæg svulmer op, naar man følger en saadan Fremgangsmaade.

Med Hensyn til de foreliggende Ændringsforslag tror jeg, jeg kan udtrykke Situationen kort paa den Maade, at der er 4 Punkter, hvor der er Uenighed mellem Flertallet og Mindretallet. Det ene Punkt er, at man fra Mindretallets Side ønsker, at der i Henhold til denne Lov skal ydes Tilskud til 155 Kommuner flere, end jeg har foreslaaet, nemlig de 155 Kommuner, der har en Beskatningsbrøk mellem 70 og 80. Naar man nu ved, at Beskatningsbrøken 100 er Udtryk for den gennemsnitlige Skattebyrde her i Landet, saa forekommer det mig fuldkommen urimeligt, at man ogsaa vil medtage disse 155 Kommuner, som har saa gunstige Vilkaar, at de kun har en Beskatningsbrøk paa mellem 70 og 80. Det kan jeg ikke være med til.

Det andet Punkt, hvor der er Uenighed, og hvor Uenigheden har sit Udspring i det samme Forhold, er det, at Mindretallet ønsker, at der kun skal være 1 Mill. Kr. til Fordeling til Slut til særlig vanskeligt stillede Kommuner, medens Flertallet og jeg ønsker, at der skal være 2 Mill. Kr. Mindretallet ønsker ogsaa her, at flere Penge skal anvendes til de bedre stillede Kommuner, medens vi fra Flertallets Side ønsker, at Midlerne skal faa den størst mulige Nyttedevirkning ved at anvendes til de daarligst stillede Kommuner.

Det tredje Punkt, hvor der er Uenighed, er det Punkt, det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen særlig beskæftigede sig med. Mit oprindelige Forslag gik ud paa, at der i Beregningerne vedrørende, hvor store Tilskud der skulde kunne gives de enkelte Kommuner, skulde indgaa den Trediedel af de sociale Udgifter, som Kommunerne selv skal bære, medens man fra Mindretallets Side foreslaar, at i de sociale Udgifter, der her skal komme i Betragtning, skal ogsaa medregnes, hvad der betales af de paagældende Kommuner til det mellemkommunale Refusionsforbund. Jeg kan ikke nægte, at jeg finder dette med et mildt Udtryk fuldkommen urimeligt og umuligt, og det er mig ufatteligt, at Mennesker, der